

ROB TIMMERMAN OVER DE GRUWELEN VAN DE MIDDELLANDSE ZEE, ZIJN ZOEKTOCHT NAAR EEN ZINVOL LEVEN EN ZIJN DROMEN



‘DE MIDDELLANDSE ZEE IS DE **DODELIJKSTE** ZEE TER WERELD’

Tekst Annechien Willering | Beeld Rob Timmerman

‘Een jaar geleden dacht ik bij de Middellandse Zee nog aan vakantie en Zuid-Frankrijk. Nu weet ik wel beter,’ zegt Rob Timmerman. Tot voor kort had hij nog een goed-betaalde baan bij de EO. Maar nu heeft hij één missie: zoveel mogelijk levens redden op de Middellandse Zee tussen Malta en Libië.

Oktober 2016. Het is pikdonker op de Middellandse Zee als Rob weer naar de haven vaart. Terug van een vijftiendaagse missie. Zijn gedachten zijn bij de vluchtelingen die hij net heeft gered en anderen die de tocht niet overleefden. ‘In twintig uur tijd, redden we zeshonderd mensen,’ vertelt Rob. ‘Ik dacht altijd dat er wel voor bootvluchtelingen werd gezorgd, nu weet ik wel beter. Ik ben op plekken geweest waar bootjes vol met vluchtelingen dreven. Er was geen hulp. Als wij er niet waren geweest, waren ze hoogstwaarschijnlijk verdronken.’



'ALS WIJ ER NIET WAREN
GEWEEST, WAREN ZE HOOGST-
WAARSCHIJNLIJK VERDRONKEN'



MICROPROBLEMEN

De drive om vluchtelingen te helpen was er niet altijd. 'Net als miljoenen andere Nederlanders keek ik met buikpijn naar het journaal. Het ging niet goed met de wereld, maar er iets aan doen? Dat liet ik aan deskundigen over. Eigenlijk dacht ik het nog wel even vol te kunnen houden in mijn stolp,' zegt Rob eerlijk.

Tijdens de Muskathlon in Oeganda en Kenia worden Robs ogen geopend voor het leed in de wereld. 'Wat voelde ik me een verwend kind, ik realiseerde me hoe erg we ons in Nederland bezighouden met microproblemen.'

NAAR DE KLOTEN

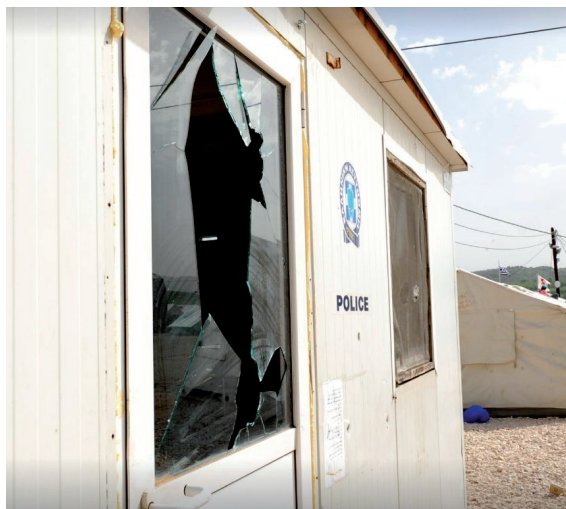
Niet lang daarna krijgt Rob een burn-out en komt thuis te zitten. 'Ik kan iedereen een milde burn-out aanraden,' zegt hij. 'Hierdoor ging ik nadenken. Op wat voor leven wilde ik terugkijken op mijn negentigste? De wereld gaat naar de kloten, kon en wilde ik mijn ogen daar nog langer voor sluiten? Ik heb me vaak afgevraagd hoe Jezus kijkt naar ons leven. Hoe we blijven praten, wikken, wegen, redeneren en ondertussen weinig doen.'

Na zijn burn-out neemt Rob vakantiedagen op en vertrekt voor Stichting Bootvluchteling naar Griekenland. Op dat moment maken veel Syrische gezinnen de oversteek vanuit Turkije. Rob houdt van mensen en de zee. 'Ik wilde liever nu beginnen met zorgen voor mensen dan dat ik me krampachtig vasthield aan dingen waar ik recht op had in Nederland.'

TUSSEN DE LICHAMEN

Inmiddels heeft Rob de nodige ervaring met redden op zee, maar wennen doet het niet. Vooral die nacht dat er zeshonderd mensen werden gered, staat op zijn netvlies gebrand. 'Er waren hoogzwangere vrouwen bij,





kleine kinderen en zelfs een baby'tje van vier dagen oud,' verzucht hij. 'Twee vrouwen en vijf mannen hadden de oversteek er niet levend van afgebracht. In de boot stond een laag zeewater, vermengd met urine en benzine. Ze waren erin verdronken.' Even stopt Rob met praten. 'Staand tussen de lichamen heb ik toen hartgrondig gevloekt en gehuild als een kind. Dit was zo ontzettend lelijk! Op die momenten moest ik er niet aan denken dat het mijn eigen vrouw en kinderen waren die daar in het water dreven. De Middellandse Zee is de dodelijkste ter wereld. Ik heb het met eigen ogen gezien.'

'STAAND TUSSEN DE LICHAMEN
HEB IK HARTGRONDIG GEVLOEKT
EN GEHULD ALS EEN KIND'

HIER MOEST IK ZIJN

'Die avond haalden we de laatste overlevenden van boord,' vervolgt Rob. De boten waarmee vluchtelingen komen worden doorgaans in brand gestoken om te voorkomen dat ze opnieuw worden gebruikt. 'Met een kindje van een paar dagen in mijn armen, voeren we in het donker tussen de brandende schepen door. Heel macaber. Ik heb nog nooit zoiets leegs in mijn leven gezien. Toch had ik het idee dat ik op deze plek moest zijn.'

De reddingsmissies op zee zijn zwaar. 'Overdag speuren we de zee af met verrekijkers en 's nachts is het zoeken naar kleine groene puntjes op de radar. Mensensmokkelaars duwen honderdveertig mensen in een rubberboot bedoeld voor zestig personen.' Rob schudt zijn hoofd. 'De meesten hebben nog nooit de zee gezien, ze kunnen niet zwemmen. Vluchtelingen die worden gered, zijn vaak ernstig verzwakt, hebben brandwonden van de benzine en zijn in shock.'

PARADIJS IN DE HEL

Na de missies met Stichting Bootvluchteling, besluit Rob op eigen initiatief naar Griekenland te gaan. Daar brengt hij drie weken door in een vluchtelingenkamp met twaalfhonderd mensen. 'Er was niets, de sfeer was grimmig, maar de mensen waren prachtig!' Rob spreekt veel vluchtelingen en bouwt met een team van vrijwilligers het kamp op. 'Ik heb me nooit meer mens gevoeld dan tijdens die reis. Samen met de vluchtelingen bouwen, voetballen en stoeien met de kinderen. Te midden van de hel had dit iets paradijselijks. We vertrouwden elkaar, werkten hard en jankten samen. De mensen daar waren net als jij en ik, alsof ik in de spiegel keek.'

DOOR HET LINT

'Op een gegeven moment ging een vader van een Syrisch gezin door het lint en gooide een steen door de ramen van een politiepost,' vertelt Rob. 'Ik stond erbij en wist dat ik in zijn situatie hetzelfde had gedaan. Hoe zou ik reageren als ik dierbaren had verloren, Nederland moest ontvluchten, niets te zeggen had over mijn eigen leven en maandenlang moest wachten in een primitief kamp? Dat die man het bij een steen hield, vond ik nog een wonder.'

'TE MIDDEN VAN DE HEL DAAR
HAD DIT IETS PARADIJSELIJKS'

GEEN ANONIEME GROEP

Op dit moment is Rob in Nederland, al stapt hij het liefst vandaag weer op het vliegtuig. Zijn baan heeft hij inmiddels opgezegd. 'We vertrouwen erop dat er voor ons gezorgd wordt, ook als het misschien even tegenzit. Dit leven past bij ons,' zegt Rob. Zijn vrouw Doortje begrijpt hem als geen ander. 'We delen hetzelfde wereldbeeld. Toen we vakantieplannen maakten, zei ik tegen Doortje:



'Ik wil dat jij heel bijzondere mensen gaat ontmoeten. Ik denk dat het veilig genoeg is om met z'n allen te gaan.' We namen onze kinderen van dertien, elf en negen jaar oud mee naar een vluchtelingenkamp in Griekenland. Vanaf de eerste minuut werd er op een heel bijzondere manier voor onze kinderen gezorgd. Doortje werd al snel uitgenodigd door Syrische vrouwen en had de mooiste gesprekken. De reis heeft op ons allemaal een diepe indruk gemaakt. Thuis praten we niet meer over vluchtelingen als anonieme groep, maar denken we aan de jongens en meisjes in het kamp.'

LEVEN EN DOOD

'In juni was ik schipper tijdens reddingsmissies voor de kust van Libië. In augustus en oktober ga ik dat weer doen. Ik ben rusteloos van karakter en de urgentie op zee – het gaat om leven en dood – doet mij goed. Wat ik daarna ga doen, weet ik nog niet precies. Ik wil hulp bieden op plaatsen waar geen hulp is en vertrouw erop dat er voor mij een plek is waar ik van betekenis kan zijn. Maar met mijn gezin en een hypotheek zal er ook brood op de plank moeten komen.'

'Ik droom ervan dat meer christenen letterlijk nemen wat in de Bijbel staat,' besluit Rob. 'Jezus liet Zich in met verschoppelingen, mensen met wie niemand iets te maken wilde hebben; de bootvluchtelingen van nu. Hier wil ik voor leven. Dit is waar mijn geloof om draait. En als ik door mijn keuzes anderen kan inspireren hun plek te ontdekken, dan vind ik dat fantastisch!' ■